

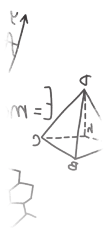
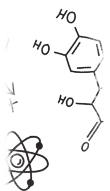
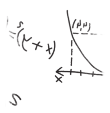
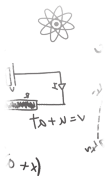
Глава 1

Я крокувала коридором навчального корпусу свого факультету, пробираючись крізь ліс студентів, і просто гарчала від злості. Дуже люто й зло! Про себе, звісно, гарчала, бо ботаніки, як я, не можуть гарчати вголос. У нормальних людей це викликає сміх. Чому, запитаєте ви? Та тому що «ботанік звичайний» не живе емоціями, він живе просторово-часовими кодами, алгоритмами, графіками й функціями. Є істотою усередненого роду, а отже, і подібних емоцій висловлювати не може.

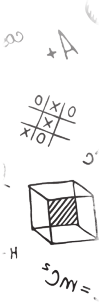
А-а! Р-р-р-р-р-р-р! Дайте мені тонну паперу, я пошматкую його на клаптики! Ще і як може!

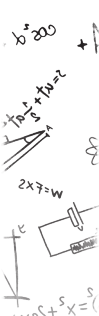
Але, здається, я відволіклася, і щоб пояснити вам, чому я так розсердилася, потрібно розповісти про все докладніше.

Так от, усе почалося з моєї наукової доповіді вченій раді університету, яку я презентувала серед найкращих студентів фізико-математичного факультету і на яку викладачі зігнали весь курс. І не моя вина в тому, що здебільшого цей курс позіхав, базікав і навіть не думав перейматися проблемою розширення Всесвіту. Щойно я зрозуміла, що ніхто з однокурсників мою теорію про просторово-часові коридори слухати не

Ботаніки не здаються!

 збирається, а на міркування про квантову природу речовини й надзавдання людства чхати хотів, я зібралася, перестала заїкатися й виклала вченим чоловікам думку великомасштабної по суті. Трохи захопилася (розмірковуючи про можливе переміщення людини на відстань у мільйон парсеків) години на півтори, але це ж неважливо! Коли розмова заходить про квантову фізику, час перестає обчислюватися хвилинами! Вже ви-то мене розумієте!

 Ні, доповідь вийшла відмінною. Я стояла з яскраво-червоними від щастя щоками й спітнілим чолом, стирала з долонь сліди крейди, викладачі аплодували, і навіть сам професор Білоконь встав зі стільця й сказав вагоме: «Ай, молодець, Уфімцева! Ейнштейн ти наш! Ось вона, майбутня гордість країни!» А декан Крокотуха струсив із моїх плечей крейдяний пил і поважно ткнув пальцем у студентів: «Вчіться, бандерлоги!»

Загалом, я задоволено видихнула, почервоніла й віддала себе вченій раді на розпитування, доки студенти покидали лекційну залу. А коли всі розійшлися, пішла, окрилена схваленням старійшин факультету, навчальними коридорами в туалет. Зачинившись у кабінці, зняла з плечей рюкзак, розстебнула джинси... і не минуло й хвилини, як почула за дверцятами дівочий сміх і своє прізвище.

Що? Усмішка все ще не сходила з обличчя. Невже нарешті про мене заговорили?!

У грудях поважно заворушилася гордість. Невже моя доповідь усім сподобалася?! Недарма мама з татом у мене так вірили!

— ...Уфімцева те, Уфімцева це. Набридло! Тикають цією худорлявою пігалицею, як пам'яткою, скоро гроші за перегляд братимуть! А на що там дивитися? Ні фігури, ні обличчя, одні окуляри й ті — привіт, хлопчику, який вижив! Про ходу взагалі промовчу, це ж кріт-мурахоїд якийсь! Могла б, підземними

Яніна Логвин

ходами переміщалася, щоб її не помітили. Та вона взагалі про таке поняття, як «мода», чула що-небудь? Хто зараз носить сорочки в клітинку й джинсові комбінезони, як Дуся-фейл? Ніби вона злізла зі старого горища. І це при таткові-бізнесмені! Йому що, для доньки нормального одягу шкода?

— А може, він тому й бізнесмен, що на доньці-унікумі економить! Подумаєш, за два роки чотири курси універу закінчила! Якщо ти у вісімнадцять років не знаєш, що таке депіляція і, ха-ха, петтинг, вважай, що прожив життя даремно!

За дверцятами кабінки у два голоси ахнули:

— Ліко, ти що думаєш, вона досі того... нецілована?

— Серйозно? Та ну! — підхопив другий жіночий голос. — Не може бути!

— Дівчата, це з нормальними людьми не може, а з ботанками-заучками — запросто! — Із крана полилася вода, відчинилася стулка вікна, і потягнуло сигаретним димом. — Ви чули, як вона тріщала сьогодні? Я думала, це ніколи не закінчиться! Чесне слово, навіть голова розболілася! Квантова фізика — вдаватися! Та кому вона взагалі цікава?

— Точно не мені!

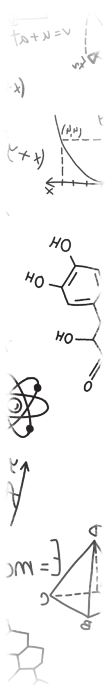
Гордість у грудях стиснулася в грудку, і душу боляче подряпали котячі лапи.

— Ну хто зазіхне на цей очкастий феномен із косою? Знайшли Ейнштейна в спідниці! Так і хотілося сказати Крокотусі: «Очі роззуй!» Миша сіра, звичайна, якій в особистому житті нічого не світить, ось що я вам скажу!

— Ось-ось! Мене тому й розлютив Білоконь зі своїм: «Катруся, геніально!» Будь вона хоч тричі найрозумнішою, жоден нормальний хлопець на таку страшилу навіть не погляне! У неї ж замість почуттів одні формули!

— А замість форм — геометрична площа!

За дверцятами знову дзвінко засміялися.

Ботаніки не здаються!

$$\alpha + \sin^2 \alpha$$

— Уфімцеву цілувати, все одно що позіхати від нудьги. Тільки уявіть собі: він їй про секс, а вона йому про елементарні частинки й темні матерії. Ах-ха-ха! Хотіла б я подивитися на цю картину!

— Її і не слухав ніхто, всі чекали, коли це занудство закінчиться. Доповідь, ви серйозно?! Я бачила, як Сашко Гайтай на останньому ряді лизався з Інкою, а до Горобчика заливали дівчата з економічного. Упевнена, постав Білоконь свою Катрусю на кафедрі в купальнику, хлопці однаково цю дрібну вискочку й не помітили б!

$$\alpha + \sin^2 \alpha$$

— Що?

Напевно, я б так і стояла в кабінці остовпіла, розчавлена вагою почутих слів, якби в рюкзаку не задзвонив телефон. Знову й знову, і дуже наполегливо.

Дівчата сполошилися. Застукали каблучками по кахлю до вікна, ховаючи цигарки під підвіконня.

— Гей, хто там? Гей! — і такою ж дружною юрбою пробігли назад.

Я відступила від дверцят і притиснула рюкзак до грудей, відчуючи, як палають щоки. Але вже не від гордості, ні. Зараз вони горіли від сорому й образи, і боляче щипало в очах.

Ось, значить, як. Очкастий феномен. Могла б і сама здогадатися, а не чекати образливих слів. Занадто необачно з мого боку було дати згоду на публічну доповідь перед усім курсом. Мене не слухали, і до цього я була готова, а ось до того, що встигнуть розглянути — ні.

І навіщо я тільки зважилася!

Розчаровуватися завжди боляче, втрачати гордість — удвічі болючіше, а бути об'єктом насмішок — несправедливо. Так, можливо, я не була Ейнштейном чи красунею, але я старалася й для них теж, сподіваючись влітку виграти для університету грант на мюнхенській олімпіаді фізиків. А це десять навчальних місць у найкращих ВНЗ Німеччини, Британії та

Яніна Логвин

Канади. То невже їм і справді важливо те, як я виглядаю, а не те, які логічні ланцюги генерує мій мозок? Невже, якби я була в купальнику, мої міркування про квантове поле і стрілу часу були б почуті?

Шкода, що не можна провалитися крізь землю, це б значною мірою полегшило мені життя.

Телефон знову відгукнувся вхідним дзвінком, і я здригнулася.

— Гей там, у кабінці? Ти вийдеш чи ні?

Відчинивши дверцята, я стиснула рот і поправила окуляри. Зараз головне зібратися й не розкваситися на їхніх очах. Начепивши на плечі рюкзак, я потупилася в підлогу й пройшла повз компанію до умивальника. Увімкнувши воду, заплескалася ніяково під ошелешеними поглядами, що пропала лювали в мені дірки.

Цікаво, якщо я не буду дивитися в їхній бік, котячі лапи перестануть так боляче дряпати груди?

— Так, це я, — не витримавши, проговорила. — Миша сіра, звичайна. І чого втупилися?

Дівчата мовчали. Недовго. Я навіть руки як слід висушити не встигла.

— Упс, Уфімцева... Гей, Уфімцева, ти що, нас спеціально підслуховувала, чи що?

Ось бачите, все-таки є плюс у тому, щоб бути розумною людиною. Бо в деяких індивідуумів, за зовнішньої наявності форм, у голові — жодної пристойної звивини! Все так плоско й рівно, що навіть найпростішого логічного ланцюжка не побудувати. На дурне запитання й відповідати не стала.

— А я все одно не відмовлюся від своїх слів. Ботанка, вона і є ботанка! — відгукнулася одна — найвища. — Правда, дівчатка? Чому нам за правду має бути соромно?

А їм соромно? Серйозно? Ха, насмішили!

Ботаніки не здаються!

— Так ти цілувалася з ким-небудь, Уфімцева? Не кажучи вже про більше? Виріши нашу суперечку. Допомогла тобі твоя хвалена наука завоювати хоч одного хлопця? Щось ми не помітили, щоб сьогодні хоч один надихнувся. Хоча ти, бідолахо, напевно та-ак старалася! А може, ти й не закохувалася ніколи?

— Ну, звісно, звідки їй знати, що таке петтинг! Зараз вона скаже, що кохання — то для слабаків. Ах-ха-ха!

Дихати стало важко. Неприємно це визнавати, але на-смішки влучили в ціль. Ні, не закохувалася, ніколи.

Одна справа, коли сміються за спиною, й інша — коли в обличчя. Усе-таки має рацію мама: нехай я заучка й зовні тихоня, але характером вдалася в тата. Мені ніколи не пройти повз виклик. Бажання доводити й перемагати в мене в крові. Мені просто ніколи звертати увагу на такі дурниці, як зовнішня краса. Я звикла бачити красу в природі атома й елементарних частинок. А почуття... Почекають почуття!

— Допоможе.

— Що? Ти щось сказала?!

Здається, так.

Я повернулася й підняла голову. Прибравши косу з плеча, поправила окуляри. Пам'ять на обличчя в мене завжди була гарною, тому я одразу визначила, з якого потоку дівчата. Безумовно, фізиків серед них не було. Зате була «Міс університет» і, судячи зі стильного одягу, — її свита. Усі троє, напевно, королеви студентських вечірок і мрія хлопців. У таких вже точно проблем із поцілунками немає.

— Я сказала, що наука допоможе, — постаралася не заїкатися. — І збираюся це довести!

Здається, я змогла здивувати не тільки себе, бо дівчата недовіркою переглянулися.

— Цікаво як?

— Два місяці — і будь-який хлопець з університету сам за своїм бажанням поцілує мене на ваших очах, — сказала твердо.

Яніна Логвин

— Просто так?

— Ні, не просто. Як свою д-дівчину, — ну ось, голос усе-таки здригнувся. Я хоч сама-то в це вірю?

— Будь-який? — «Міс університет» хижо посміхнулася. — Тебе? Нудну ботаншу?

Подруги знову здивовано переглянулися.

— Дівчинко, а чи не занадто ти смілива для виклику?

— Та годі тобі, Сніжанко! — осмикнула висока «Міс університет». — Яка різниця, якщо в підсумку саме ми її і провчимо!

Ще подивимося, хто кого провчить!

— Так, будь-хто. Просто назвіть ім'я. Але в мене є умова, — знайшла за потрібне сказати. — Ніхто про нашу суперечку не повинен знати до закінчення терміну. І якщо виграю я, то...

— Що? Що ти хочеш, якщо виграєш?

— То вам доведеться здати доповіді з квантової фізики Білоконю з Крокотухою. Усім трьом і перед усім курсом.

— Чого?! — Дівчата обурилися. — Ти жартуєш? Зовсім збожеволіла, заучка?!

— Ні крапельки. А ви? Що, злякалися?

Поступатися не хотілося. Нізащо не хотілося! Я стояла одна перед трьома розчепуреними красунями й розуміла: якщо вже зараз вплутаюся в суперечку, я маю перемогти!

Сніжана з подругами розсміялися.

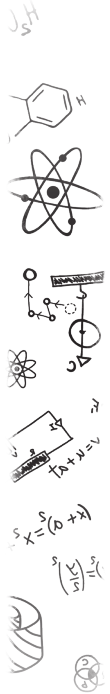
— А якщо ти програєш? Катру-у-ую!

Так, що буде, якщо я програю?

— Тоді... — Я стиснула пальці в кулаки й все-таки вимовила це: — Тоді я піду з університету. Зовсім!

Сказала, а в самої коліна підломилися. А як же магістра-тура, аспірантура й докторантура?! Як же моє світле майбутнє вченого й просторово-часові коридори?!

— Мабуть, дівчата, нам варто погодитися! Мені подоба-

Ботаніки не здаються!

$$\alpha + \sin^2 \alpha$$

Мється її пропозиція! То що щодо хлопця, Уфімцева? Можливо, ти чекаєш, що ми виберемо для тебе прищавого ботана?

ABC

Ох, щось мені підказує, що саме так вони й вчинять. От буде весело, коли два ботани на очах у всього університету припадуть одне до одного в пристрасному поцілунку. Оборжатися!

Але відповіла їм:

$$\alpha + \sin^2 \alpha$$

— Мені все одно, я не збираюся програвати.

Дівчата пошушукалися й розсміялися.

— Не бійся, Уфімцева, це було б занадто просто. А ти ж у нас дівчинка унікальна. Майже геній! — ось тільки на задоволених обличчях легко читалося, що вони насправді про мене думають. — Тобі безумовно потрібен найкращий хлопець!

$$y = \sin^2 \alpha$$
$$z^2 + 2ax + a^2$$

І?

— Іван Горобчик, знаєш такого? Оціни, які ми добрі! От і подивимося, як твоя наука допоможе його завоювати!

Чи знала я Івана Горобчика? Звичайно, що так. Навіть я знала. Перший красень університету й улюбленець дівчат. Бабій, яких пошукати. Завидний хлопець у всіх відношеннях. Якщо чесно, майже недосяжна мета. Але було одне вагоме, залізобетонне «але»: я абсолютно не вписувалася в коло його симпатій. Абсолютно! Цей хлопець навряд чи взагалі мав уявлення про те, що я існую!

Ой, здається, Катя програє.

— Хто? — я зблідла. Присягаюся, це було занадто жорстоко. — Го-горобчик?

— Він самий! Що, ботанко? Передумала сперечатися?

Яніна Логвин

Цікаво, якщо я зараз відмовлюся, вони ж забудуть про нашу суперечку? Ну, про те, чим я тут хвалилася? Два місяці, поцілунок і все таке? У нашому віці в багатьох трапляються моменти непорозуміння. Не висміють же вони мене перед усім університетом? А раптом я і справді погарячкувала?

— Я...

— Ще як розповімо! — ну ось, так і знала, що в мене все на обличчі написано. — Упевнені, всім буде цікаво дізнатися, яка ти в нас самовпевнена сексі, майбутня гордість країни!

— Ну, не засмучуйся, Уфімцева, — погладила мене по плечу дівчишко з рожевим волоссям. — Ніхто не обіцяв, що буде легко. Ти програєш, і ми більше ніколи тебе не побачимо. Таких вискочок, як ти, мишо, треба вчити життю, розумієш? Тільки так і виживають найсильніші. Нічого особистого, закон джунглів.

От же гримзи. Стоять, усміхаються. І як я тільки могла подумати, що погарячкувала?!

— Ні, не розумію! Що я вам зробила?

Скинувши із себе руку рожевоволосої, зробила крок було до виходу, але мене зупинили.

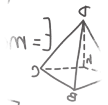
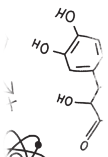
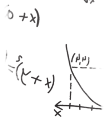
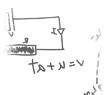
Міцні пальці «Міс університет» уп'ялися в плече й розвернули до дівчини — красивої, високої брюнетки зі стильною стрижкою «каре».

Ай, боляче! Якщо вона так само міцно впивалася нігтями у своїх конкуренток на шляху до перемоги в конкурсі краси, тоді зрозуміло, як та перемога їй дісталася.

— Два місяці, запам'ятай, Уфімцева, і ні днем більше! — окрисилася брюнетка. — Або ми перетворимо твоє життя в університеті на справжнє пекло!

Що ж, виклик прийнято. І справді: жарти вбік! Але одного не врахували красуні.

Вони зв'язалися не просто із заучкою-ботаншею (насправді я нічого й ніколи не зубрила, з моєю пам'яттю мені

Ботаніки не здаються!

це не було потрібно). Вони вплуталися в суперечку з дівчиною-вундеркіндом, яка вже в чотири роки навчилася читати й писати. І коли зрозуміла, скільки знань приховують у собі книжки, читала швидко, жадібно й багато. Дуже-дуже багато! Та я сама була ходячою енциклопедією! І зараз із легкістю вивудила з пам'яті необхідні знання про больові точки на тілі людини. І якщо вже не могла похвалитися силою як слід, постаралася сконцентрувати цю силу у двох пальцях.

Знайшла лікоть Сніжани й боляче стиснула на ньому серединний нерв, вивільняючи плече із захоплення. Дівчина охнула й здивовано розтиснула пальці.

Працює! Чесне слово, тато б мною пишався!

— Два місяці, і ні днем більше! — холодно вимовила у відповідь. — І краще б вам, дівчатка, підготувати доповіді заздалегідь, щоб не виглядати перед усім університетом смішно! Квантова фізика, це вам не «Модний вирок», раджу заповнити елементарні прогалини в науці. Вже я постараюся умовити Крокотуху вас вислухати! І, до вашого відома, сіра миша в курсі, що таке мода. Мода — це система обраних цінностей і прославляння їх у суспільстві, а суспільство й цінності у кожного свої! Буде вам Горобчик! З пір'їнками на блюдечку!

Сказала й грюкнула дверима. Тадах! Тільки штукатурка посипалася.

Глава 2

Ось так усе й сталося. І тепер я мчала коридорами улюбленого факультету, сподіваючись забрати речі, які залишила в куратора, і гарчала від злості.

Р-р-р-р-р-р! Це ж треба було так влипнути! Терміново додому! Закритися в кімнаті, вдягнути навушники й усвідомити, що я накоїла. А коли усвідомлю, подумати, що з усім цим робити. І з навчанням, і з суперечкою, і з... який жах!.. З Іваном Горобчиком! Терпіти його не можу! Ось із цієї самої хвилини й не можу!

— Ка-ать! Гей, Катю! Стій! — почула я за спиною знайомий голос. — Ти куди летиш?

О, це мій друг — Антон Мороз. Хороший хлопець і, звісно ж, ботан. Ну хто ще стане водити дружбу з такою заучкою, як я? Зате друг із нього — справжнісінький, і не подумайте нічого зайвого. Ми просто знайомі з ним із часів шкільних олімпіад, які разом вигравали. І він так само, як я, закоханий у фізику й математику. Ну і, здається, ще трохи в Еллу Клюквіну зі своєї групи. Але тут я точно не впевнена. Особисто в мене від цієї дівчиці зуби зводить (не дарма її прозвали Клюква), але Морозу напевно видніше!

Ботаніки не здаються!

Антон наздогнав мене й пішов поруч. Опустивши долоню на плече, заглянув в обличчя.

— Кать, я тобі дзвонив! Ти чому не відповідала? І куди зникла з лекційної зали? Я скрізь обшукався! Слухай, чудова доповідь вийшла, даремно переживала! А твоє відсилення до теореми Джона Белла про квантову невизначеність частинок — це ж знахідка! Згоден, що спираючись на неї і варто міркувати про природу стріл часу. А якщо все це хоч приблизно вивести в рівняння... Чорт! Навіть я дивуюся твоїй логіці!

Моїй логіці?

Я раптово зупинилася й повернулася до Антона. Підняла обличчя, на якому відбивалася суміш найрізноманітніших почуттів, але аж ніяк не робота думки над розв'язанням логічного надзавдання. Кучерявий блондин, збившись із кроку, спантеличено дивився на мене з-за окулярів теплим карим поглядом.

— Катю, ти чого? Засмутилася, чи що? Але ж усе пройшло чудово! І раді сподобалося.

— Мороз, ти справді мене слухав? Весь час?

— Звичайно, — хлопець здивувався, але кивнув. — А чому ти сумніваєєшся?

— Та так, — важко видихнула.

— Здалося раптом, що все це дурниця й насправді нікому не цікаво. Ні теорія, ні міркування, ні висновки. Нудьга смертна!

— Жартуєш? — Антон усміхнувся з таким виглядом, немов почув від мене цілковиту нісенітницю. — Ти ж це зараз несерйозно говориш? Я промовчала, і Мороз насупився.

— Тоді скажи правду, Катю? Чому

Яніна Логвин

засмутилася. Давай без ухиляння від прямої відповіді.

Усе-таки добре, коли є людина, яка розуміє тебе з пів слова.

— Ну, якщо без ухиляння... Знайшлися люди, які вважають, що вся моя робота за сьогоднішньою доповіддю — туфта. І це страшенно прикро.

Про те, що цих людей і моя зовнішність не вразила, — промовчала. І про суперечку теж. Якимсь соромно це, скаржитися хлопцеві-ботану на те, що ти жалюгідне дівчисько-ботан. Сіра миша і страшилка. В якій замість форм — геометрична площа. А раптом Мороз, як друг, кине́ться доводити протилежне, червоніючи й бліднучи? Безумовно, все стане тільки гірше.

Антон навіть в обличчі змінився.

— Самі вони туфта! Не здумай їх слухати!

— Пізно, — я криво усмінулася. — Уже почула.

— Ну тоді забий! Катю, ти ж майбутній фізик-теоретик, будь вище за це! Напевно, ці люди навіть не знають, що означає термін «Космологія»¹ і що Всесвіт ділиться на сутності!² Хіба їм зрозуміти прагнення до відкриття й до пізнання світу? Мій вітчим узагалі вважає, що я в університеті штани протираю і якби вивчився на машиніста тепловоза, як він, тоді б тільки й став людиною!

Антон раптом засумував, а я насупилася. Мороз ніколи не розповідав, але я здогадувалася, що в нього складні стосунки в родині. Він жив неподалік, однак нас розділяв соціум. На відміну від Антона, мене завжди підтримували батьки.

¹ Космологія — розділ астрономії та філософії, що вивчає Всесвіт. Його походження, масштаби, властивості та закономірності. Теорію Великого вибуху та альтернативні космологічні моделі.

² Поняття «Всесвіт» із погляду науки ділиться на дві принципово відмінні сутності: умоглядну (філософську) й матеріальну (доступну для спостереження й вивчення).

$$\cos^2 \alpha + \sin^2 \alpha =$$
$$\begin{array}{c} \text{H} \quad \text{H} \\ | \quad | \\ \text{H}-\text{C}-\text{C}- \\ | \quad | \\ \text{H} \quad \text{H} \end{array}$$
$$\cos^2 \alpha + \sin^2 \alpha$$

$\frac{1}{2} \times 9 \times 2$
 $= F \times S$

Яніна Логвин

чі воліли обходити стороною. Не університет, а серпентарій гримз якийсь!

— І пам'ятай, Морозку, що на історії ти сидиш зі мною! — заявила Агнія. — Краще не зли мене більше! Побачимось, Уфімцева! Гарна доповідь! — усміхнулася Корсак і постукала підборами далі, помахуючи довгим хвостом.

Ми з Антоном проводили брюнетку поглядом.

— Гей, це вона про що? — я повернулася до хлопця, але він тільки зітхнув.

— Та так. Чудить, як завжди. Сьогодні Елла Клюквіна попросила мене на історії їй допомогти з матеріалом, то ця мегера їй мало до сліз не довела. Наче ми досі в школі, і я їй винен місце по парті, навіть смішно! І чого тільки причепилася до мене, не зрозумію? Скоріше б уже ці спільні лекції для груп закінчилися!

— А ти намагався з нею поговорити? З Агнією? Пояснити, що тобі набридла її увага?

— Звісно, намагався. Але Корсак легше ігнорувати, ніж поговорити. Вона ненормальна! Я скоро заїкатися з нею почну!

Я знову глянула в кінець коридору, в якому зникла дівчина.

— А мені здається, що ти їй подобаєшся. І навіть дуже.

Антон спочатку здивувався, а потім розсміявся.

— Я? Корсак? Катю, прокинься! Згадай, що ми живемо в реальному світі, де чудес не буває! Тут популярні дівчата не закохуються в ботанів! Все відбувається в точності навпаки! А якщо тебе переконають у зворотному, значить, над тобою просто кепкують! Або ти погано знаєш мене, або як слід не роздивилася Агнію. Нудно їй, от і розважається. Дуже сподіваюся, що в неї це скоро мине, і вона залишить мене в спокої.

Взагалі-то Мороз був наймилішим хлопцем, якого я знала. Чесним, симпатичним і справжнім. Знаєте, з таким тепло й

Ботаніки не здаються!

затишно. А якщо розпалити багаття, то, гадаю, і гаряче!

Так, так, і не дивуйтеся ходу моїх думок. Не така вже я копалина, щоб деяких речей не розуміти!

— Гаразд, Катю, ти зараз додому?

— Так, — кивнула.

— Підемо разом? Хотів дорогою обговорити з тобою ідею свого проєкту!

Ох, якщо це хоч на хвилину дасть мені забути про суперечку й про те, на що я особисто підписалася, то, клянуся, я готова слухати!

